

ЗАВИЧАЈНА ПОЕМА (ЗИМСКА)

И

Што волим зиму у тој дивљини
Плавети снежне потоци смрзли
И траг дивљачи у тишини
Што су белину тек окрзли

Волим и оне пркосне ватре
Јецане шума у ноћној студи
Завеје зима па злобу сатре
Друже се људи па буду људи

ИИ

Ја често сањам године оне
И сва детињства носим на уму
Јесте ли икад чули да звоне
Прапорци коња по смрзлом друму

Јесте ли могли пргином снежном
Док мраз затеже по стаклу ланце
Са оном дечијом душом нежном
Поћи по беле мале јагањце

Јесте ли икад ледене шиљке
Крадом сисали крај смрзлих стреха
С тавана крали крушке – јабуке
Свесни детињег маленог греха

ИИИ

Како је бела та зима тамо
Само на глогу и трњу боје
Плодови дивљи преживе само
За птице да се глади не боје

Што волим зиму у тој тишини

ДВОУМЉЕЊЕ

*Перо моје уцветала грано
Зар уместо крви моћних сила
Тебе волах – тебе тако рано
Да крварим мрљама мастила*

*Па се смешим док стихове грешим
Од мастила бар крв ми је плава
И јасноћом да се тихо тешим
Што ми плава зора одсвањава*

ИМАЛА ЈЕ...

*Имала је косу
Полеглу по раменим
По нежности бескоја
У сићушним младежима
Плете јој се по уснама
Без пакости и без срама
Ко да трчи сто дората*

XXX

*Имала је неку тајну
Набујалу на уснама
И ситницу безначајну
Што се памти годинама
Имала је дивну косу
Нешто своје у поносу
И свој младеж над уснама*

* * *

*Ја кад сањам Јулијана
Ја сам будан као зора
Тихо тонем до бездана
Ношен дахом развигора*

И лавез паса мраз и раздање
Кад тихо тихо у ноћној тмини
Трепери ватра уз пуцкетање

ИВ

Праве пихтије ракију греју
Нађу времена и да вас љубе
А као девице пахуље веју
И мраз у воду забија зубе

Јесте ли икад носили оцу
Кисели купус ракију љуту
А за тим столом у том сеоцу
Људи што праве стазе по путу

В

Што волим зиме кад све завеју
Сметови снежни од неба дани
Кад звезде хладне лепотом греју...
А ноћас седим у кафани

И мислим како лепо је тамо
Кад траг остане под душом сненом
Завичај буде завичај само
А зима сета за успоменом

ВИ

А у том крају зиме су биле
Детиња машта и сан и тајна
Чаробне лепе небеске виле
Тиха лепота баш завичајна

Тада се знало ко у тој студи
Трагове сеје – за сваким оста...
Да ли су звери лопови – људи
Па ми завичај ко зима оста

ПИТАЊЕ

Да ли треба живети толико дуго Да се то броји
годинама
Ко славуј који пева а не зна
Смрт је у орлу – не у канцама

Смрт је тишина а живот чисто
Жури у смирај па немо чезне
Без смисла живот и смрт су исто

*Ја кад сањам ја сам будан
Јасне су ми слике снова
Само струји немир чудан
Ко бујице хух токова*

*Јулијана ја кад сањам
Снови су ми ту на длану
Па умирем и одзвањам
Као пожар у забрану*

*Кад сагоре шуме живе
За тренутак дим згаршите
Ноћи су ми све сањиве
Живом тихо сањалиште*

*Зато сањам само снагу
Свих лепота у телу
Јулијана на мом прагу
Теве сањам заруделу*

ОСВРТ

*Ево ме – немам коње вилу ни пса
овчара
Ни неки нисам нити ме ико протура
Гурају ме пред шалтером и то ми
одговара
Тад се осећам као људска фигура*

*Ево ме – постојим да ме има
Требам ја неком овакав какав да сам
И плоде ми се само тихе душе у
сновима
Њима сам само близак и као звезда
јасан*

За неке душе неопрезне	
------------------------	--